

— А защо не живѣешъ при насъ и не ядешъ съ насъ? Тукъ е студено.

— Ехъ, старъ съмъ и така трѣбва да бжде! — отговори старецътъ съ въздишка. Защо да казва истината на това добро дете и да трови детската му душа.

А въ църква свещеникътъ [бѣше привършилъ вече службата си и казваше своето слово :

... „Нашиятъ Господь дойде между насъ, за да ни научи на добро, да ни предпази отъ зло, но ние все още сме зли. Причиняваме болки и на най-близкитѣ си, не се трогваме отъ страданията имъ. Братъ брата мрази, синъ бащата ненавижда. Душитѣ ни сж сухи, нѣма въ насъ доброто, забравяме, че който зло върши, рано или късно, зло намира...“

Никола излѣзе отъ храма замисленъ. Едва ли имаше другъ, на когото речъта на свещеника да бѣше повлияла повече, отколкото нему.

— Какво си се замислилъ? — попита го на пжтя жена му.

— Мисля, че до сега сме били много, много жестоки.

Жена му нищо не отговори, тя разбра за какво се отнася, защото сжщата мисль и нея бѣше почнала да измжчва.

Когато влѣзоха въ двора, видѣха свѣтлина въ старата кжща, приближиха тихо до вратата и чуха Петърчо да пита дѣда си :

— Ами, дѣдо, защо на Митко дѣдо му живѣе при тѣхъ?

— Като порастешъ, ще разберешъ, милинко.

Никола не издържа повече. Мисълта за престѣплението къмъ стария го замжчи съ страшна сила. Нѣщо го задушваше въ гърдитѣ. Той бутна вратата и влѣзе.

— Тате, тате! — продума той съ хълцания и цѣлуна ржката на слисания си баща.

Пренесоха дѣда Петра въ новата кжща, веднага го измиха, облѣкоха го съ чисти дрехи и заедно радостно седнаха на коледната трапеза.

Дѣдо Петъръ остана да живѣе при тѣхъ. Гледаха го добре вече, отъ нищо не можеше да се оплаче. Скоро се поправи, почна да излиза изъ селото и пакъ весело гледаше на своитѣ съселани.

Йорд. попъ Илиевъ.

